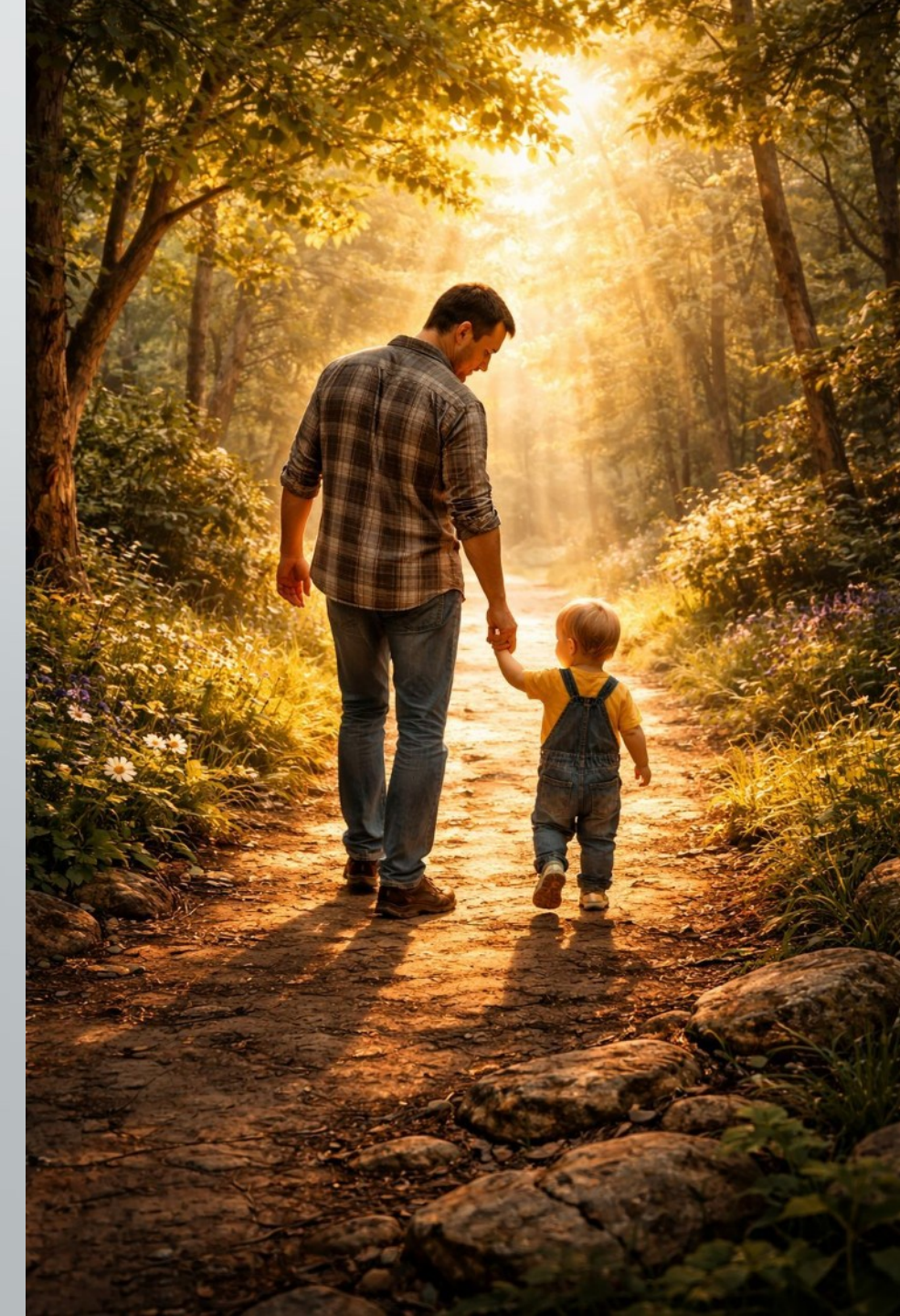

Projekt člověk

9. část: Evangelium

Opakování z minula:

- Moudrost není mechanické používání pravidel. Bible obsahuje skutečné pokyny, ale není sbírkou zákonů. Bůh chce formovat člověka, který rozumí jejich smyslu a dokáže v konkrétní situaci chránit pravdu, lásku a život.
- Přísloví ukazují obvyklý řád života, Kazatel jeho hranice a Job situaci, v níž se zdá, že neplatí nic. Život pod sluncem je pomíjivý a neovladatelný. Přesto v něm zůstávají dobré Boží dary.
- Boží skrytost není opuštěním. Bůh je přítomný, ale jeho působení není vždy natolik zjevné, aby lidskou odpověď učinilo nedobrovolnou. Odložený soud odhaluje srdce. Charakter se ukazuje tam, kde odměna ani trest nepřicházejí okamžitě.
- Věrnost se pozná bez okamžité odměny. Kdyby dobro vždy automaticky přinášelo výhodu, poslušnost by se snadno změnila v obchodní strategii.
- Asaf (Ž 73) téměř opustil věrnost kvůli úspěchu svévolníků. V Boží blízkosti však poznal jejich konec a objevil, že jeho největším dobrem je Bůh sám.
- Job ukazuje věrnost bez odměny a úplného vysvětlení. Jeho víra nespočívá v mlčení, ale v tom, že svůj protest stále obrací k Bohu a odmítá jej opustit.
- Máme jednat moudře, zůstat věrní bez okamžité výhody, svěřovat Bohu to, co nedokážeme kontrolovat, a přijímat jeho dary s vděčností.

Jistě můj lid pozná moje jméno, jistě je pozná, neboť v onen den já budu ten, kdo bude říkat: Zde jsem. Jak příhodné jsou na horách nohy toho, kdo přináší novinu, kdo zvěstuje pokoj, kdo přináší dobrou novinu, kdo zvěstuje záchranu a kdo říká Sijónu: Tvůj Bůh se ujal kralování. Slyš! Tví strážní pozvedli hlas, společně jásají. Vždyť tváří v tvář uvidí, jak se Hospodin vrací na Sijón. Propukněte společně v jásot, jeruzalémské trosky, protože Hospodin potěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém.

(Izajáš 52:6 – 9)

Po Janově uvěznění přišel Ježíš do Galileje a hlásal evangelium Boží. A říkal: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království; čiňte pokání a věřte evangeliu.“

(Marek 1:14 – 15)

Připomínám vám, bratři, evangelium... že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben a třetího dne byl vzkříšen podle Písem

(1 Kor 15:1 – 4)

- Řecké *euangelion* označovalo veřejnou, radostnou zprávu o události, která mění situaci celého společenství: o vítězství, záchraně nebo nástupu vládce.
- Židé Ježíšovy doby slyší naplnění Izajášova proroctví, že dlouho očekávaný čas přišel, Bůh se ujímá vlády a začíná nová doba.
- Boží království jsou lidé, mezi kterými je Bůh uznáván jako Král a kde jeho vůle, řád a láska určují podobu života. Křesťan vnáší Boží království do světa už teď tím jak odpouští, miluje a slouží životu.
- Pokání je změna smýšlení a změna loajality od světa k Otci skrze víru.

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch.

(Jan 3:3 – 6)

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

(Jan 14:6)

A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

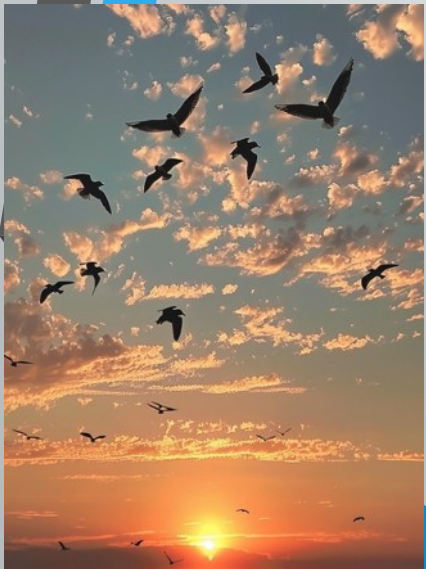
(Jan 17:3)

- Znovuzrození není lidský výkon. Je to Boží dar skrze jeho Ducha.
- Boží království – církev je rodina a vstupuje se do ní narozením.
- Vstupujeme jako děti – ne jako uchazeči, kteří předkládají zásluhy.
- Věčný život není o délce, ale o kvalitě života. Života ve vztahu s Otcem. Začíná okamžikem, kdy se navrátíme k Otci a bude trvat věčně.
- Cílem není dostat se po smrti do nebe. Cílem je obnovený vztah s Otcem, který nás stvořil, miluje a čeká na náš návrat.
- Spasení není únik z pekla, ale přechod z režimu smrti do života s Otcem.

„Nikdo nemůže být otrokem dvou pánů; buď bude totiž jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo se k jednomu upne a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“ „Proto vám pravím: Nedělejte si starosti o svůj život, o to, co budete jíst a co budete pít, ani o své tělo, o to, co si obléknete. Není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohledte na nebeské ptáky: nesejí, nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Což vy nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás dokáže svou starostlivostí přidat k délce svého věku jediný loket? A proč si děláte starosti o oděv? Podívejte se pozorně na polní lilie, jak rostou. Nenamáhají se ani nepředou, a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je a kterou zítra hodí do pece, nebude tím spíše oblékat vás, malověrní? Nepropadněte tedy starostem a neříkejte: ‚Co budeme jíst?‘ nebo: ‚Co budeme pít?‘ nebo: ‚Co si oblečeme?‘ Neboť o to všechno horlivě usilují pohané. Vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete.

(Mat 6:24 – 32)

- Mamon je zdroj, od kterého očekáváme, že nám zajistí život. Jako strom poznání: zajisti si dost a budeš v bezpečí. To je ale nesplnitelný úkol, který vede do otroctví skrze úzkost, starosti nebo žádostivost.
- Strom života naopak představuje důvěru v Otce: tvůj Otec ví, co potřebuješ.
- Evangelium je pozvání znovu začít přijímat život z rukou Otce.
- Nejde o nový obchod, v němž splním duchovní podmínku a dostanu zajištěný život. Jde o změnu směřování. Místo abych celý život podřídil shromažďování, podřizuji své zdroje Otcovu království a své potřeby svěřuji jemu.

Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.

(Jan 5:24)

A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá. Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.

(1 Janův 5:11 – 13)

- V zásluhovém systému je vztah k Bohu postavený na výkonu. Stanoví se pravidla, člověk se je snaží plnit a po smrti se rozhodne, zda obstál.
- Je to model prastarý a rozšířený po celém světě, protože odpovídá lidské intuici: pracuješ, dostaneš mzdu. Jenže v tomto systému nemohu vědět, jak na tom jsem. Rozhodnutí totiž ještě nebylo učiněno.
- Evangelium říká pravý opak. Přijetí je na **začátku** cesty, ne na jejím konci. Proto zde nemůže být žádná nejistota o našem věčném osudu.
- Zásluhový systém říká: poslouchej, a doufej že budeš přijat. Evangelium říká: jsi přijat, a proto můžeš začít žít, růst do Boží podoby a poslouchat z lásky.
- Nejdřív je život, pak návod k němu. Nejdřív je vysvobození, pak Sinaj.
- V různých verzích zásluhového systému dodnes žije velká část křesťanstva. Jako by evangelium bylo tak dobrá zpráva, že jí mnozí nedokážou uvěřit.

A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: „Znám ho,“ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není. Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. Podle toho poznáváme, že jsme v něm. Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil on.

(1 Jan 2:3 – 6)

My víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratry; kdo nemiluje bratra, zůstává ve smrti.

(1 Jan 3:14)

- Falešné ujištění z pocitu: když se daří, „cítím se spasen“, ale stačí únava nebo suché období a hned pochybuji. Houpeleme se na vlnách emocí.
- Falešné ujištění z minulého rozhodnutí: „Před třiceti lety jsem se pomodlil modlitbu spasení.“ Jenže odtržená od žitého vztahu se taková jistota stává duchovní pojistkou v šuplíku, ne vztahem.
- Bible nabízí jistotu ze žitého vztahu. Jeho lásku přímo uvidět nejde, ale skrze vyslyšenou modlitbu, útěchu v pravý čas nebo sílu odpustit, kterou bych v sobě sám nenašel, roste ujištění, že jsem doma.
- Základem této jistoty přitom není moje věrnost, ale Boží věrnost. Žitý vztah je způsob, jak ji poznávám. A v období sucha taková uschovaná zkušenost drží: „Bylo to skutečné, a on se nezměnil, i když já teď nic necítím.“
- Lepší otázka než „mohu ztratit spasení?“, je „žiji ten vztah?“.

Řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ I vstal a přišel ke svému otci. Když byl ještě daleko, jeho otec ho uviděl a byl hluboce pohnut; i běžel, padl mu kolem krku a zlíbal ho. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. Učiň mne jedním ze svých nádeníků.‘ Otec však řekl svým otrokům: ‚Přineste rychle to nejlepší roucho a oblečte ho, a dejte mu na ruku prsten a na nohy sandály. Přiveďte tučné tele, zabijte je, jezme a radujme se, protože tento můj syn byl mrtvý, a zase ožil, ztratil se, a byl nalezen.‘ A začali se radovat. Jeho starší syn byl na poli... On mu řekl: ‚Synu, ty jsi vždycky se mnou, a všechno, co je mé, je tvé. Avšak bylo proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a ožil, ztratil se, a byl nalezen.‘“

(Lukáš 15:11 – 32)

- Farizeové reptali, že Ježíš přijímá hříšníky (L 15,2). Odpověděl jim třemi příběhy: o ztracené ovci, ztracené minci a ztraceném synovi. Všechny tři mají společné jádro: Bůh aktivně hledá to, co se ztratilo.
- Stejně jako v Edenu, kde volal: „Kde jsi?“ Otec nečeká důstojně na prahu. Otec *běží*. Syn nemusel nic udělat, aby byl přijat. Stačilo, že se vrátil, a otec, který ho celou dobu vyhlížel, udělal zbytek.
- Syn byl mrtvý a zase ožil. Odchod z domu je smrt, návrat domů je život. Evangelium je přechod z režimu smrti do režimu života.

Závěrečné shrnutí:

- Evangelium je královské oznámení a cesta domů. Slovo „evangelium“ znělo jako zpráva o nástupu vládce a Izajáš je spojuje s voláním „Tvůj Bůh kraluje“.
- Cílem není vstupenka do nebe, ale Otec (J 14,6). Do jeho rodiny se vstupuje narozením z Ducha, ne plněním podmínek.
- V zásluhovém systému nemohu vědět, jak na tom jsem.
- Evangelium není zásluhový systém. Říká pravý opak: přijetí je na začátku cesty.
- Boží království je už přítomné, a ještě ne naplněné. Jeho cílem je obnova celého stvoření (Ef 1,10) a Kázání na hoře popisuje, jak v něm žije Otcovo dítě.
- Mamon slibuje bezpečí, které si zajistíme sami, tedy tutéž nabídku jako strom poznání.
- Ježíš odpovídá: „Váš Otec ví.“ Evangelium je pozvání znovu přijmout život z Otcových rukou, a kdo nemusí hromadit, může se dělit.
- Jistota roste ze žitého vztahu a stojí na Boží věrnosti. Lepší otázka než „mohu ztratit spasení?“, je „žiji ten vztah?“.
- Podobenství o marnotratném synu ukazuje Otce, který běží vstříc.

Pomocné otázky na skupinky

- 1) Co se změní, když čteš J 14,6 jako „cestu k Otci“, a ne jako „vstupenku do nebe“?
- 2) Jak se mění tvé chápání spásy, když jejím cílem není únik ze světa, ale Přejít ze smrti do života?
- 3) Co nám říká otcovo „běžení vstříc“ o Boží povaze? A proč otec řekl „byl mrtvý, a zase ožil“, a ne „byl odsouzen a omilostněn“?
- 4) Jaký je rozdíl mezi zásluhovým systémem a evangeliem? Jak by vypadal tvůj všední den, kdyby bylo přijetí na konci cesty, a jak, když víš, že je na jejím začátku?
- 5) V čem je mamon pokračováním nabídky, kterou dal had u stromu poznání? Kde se ve tvém životě „zajišťovaný“ život vkrádá na místo života přijímaného z Otcových rukou?
- 6) Který extrém je ti bližší: jistota z pocitu, nebo jistota z minulého rozhodnutí?
- 7) Jak by mohl pohled „jistota roste ze žitého vztahu“ změnit to, jak prožíváš období sucha?